

Llibres

Etiqueta verda

En un llibre recent que m'he hagut de llegir en original en ser membre del jurat que li ha atorgat el premi, i m'ha complagut de rellegir un cop editat, he trobat diverses suggerències de reflexió que poden tenir una singular transcendència en el panorama actual català, i molt especialment ara que s'ha creat un departament que té al davant un repte importantíssim. Efectivament, el departament de Medi Ambient hauria de vetllar per la flora i la fauna autòctones, pel comerç il·legal i el tràfic corrupte d'animals exòtics que té a Barcelona una porta d'introducció a Europa, per l'erosió del sòl i per la sensibilització en els focs al bosc, per la preservació en definitiva de la natura, que en contacte amb l'home esdevé una font inesgotable de materials i un dipòsit immens dels nostres residus, fins que s'acaba, fins que diu prou i et trobes amb la catàstrofe, amb el desert, fet en nom de la civilització i el progrés.

Santiago Vilanova, autor de *L'onada ecològica*, ha escrit un assaig que li ha editat molt acuradament, com li és tradicional, Edicions 62, en el qual exposa no un plan de queixes i gemecs sobre el comportament humà que en nom del progrés assumeix la destrucció institucionalitzada, sinó una obra àgil i dinàmica plena de propostes suggerents i enraonades, i esdevé un, diguem-ne, assaig utilitari en el qual es barregen el futur que aviat tindrem amb el llast del passat. Diu molt encertadament que les directrius de la Comunitat posaran ordre i seny en el nostre Estat al qual hi ha hagut un desori considerable en aquestes qüestions i que convenen propostes imaginatives, realistes i serioses perquè la natura és un bé limitat. Fer compatible el progrés i la conservació de la natura és el repte. Ahir mateix, finals de juliol, escoltava als informatius que en una enquesta una majoria de la població és favorable a que fins un deu per cent del preu de venda al públic de determinats productes sigui incrementat sempre que es destini aquesta quantitat al medi ambient. En altres paraules, ja comencem a estar maders per a l'impost verd.

M'ha agradat que Cousteau rebés un premi català i que la Generalitat creés un departament sobre el tema que ens ocupa, que el premi Xarxa anés per a l'ecologia i que neixi una revista dedicada al medi ambient, llàstima que aquesta darra és mig clandestina, no la trobo als quioscs i tinc referències que és una capçalera molt digna. M'ha agradat que Vilanova guanyés aquest premi perquè és un toc d'atenció a la feina que convé fer, i si un llibre de pensament s'ocupa de la realitat quotidiana, fantàstic. Una de les propostes que fa Vilanova és que l'etiqueta verda sigui validada. Quan un fabricant de sabó de rentadora, un aerosol sense CFC o el que sigui, detecta que pot tenir un increment de vendes només posant un coloret i una frase a l'envoltori, no hi ha dubte que li és planer que sigui fet per obtenir millors resultats comercials. Ara bé, respon a la realitat aquesta etiqueta? Tenim la seguretat que aquest produc-

te és més «ecològic» que un altre? La proposta d'etiqueta verda és bonica i biodegradable, no contaminar ni generar residus intransformables.

Hi ha, no obstant, problemes comunitaris, si una directriu observa aquestes mesures també indica que els estats poden instaurar mesures de protecció més estrictes. Per tant, l'ecologia pot servir per a una guerra comercial soterrada. Un país pot legislar que, per exemple, el plàstic no degradable sigui desterrat i prohibir la importació de productes que el duguin mentre els seus productes s'adapten a la normativa i s'afavoreix a la producció pròpia. De problemes n'hi ha, cal aleshores ser el suficientment seriosos com per tenir una visió àmplia i universalista sense caure en la temptació del localisme improductiu.

Quan les capes freàtiques cada cop estan més contaminades pels nitrats, fosfats i metalls pesants o quan els grans ocells o grans mamífers són ja relíquies de vídeo en tenir l'extinció com a meta, tots els recursos que es puguin obtenir seran benvinguts. Fer propostes de recuperació de residus, treballar per incrementar la sensibilització del polític, el legislador, el tècnic, el fabricant i el consumidor, etc., és treballar amb mesures específiques i tot i els problemes que es deriven de l'ús de les etiquetes ecològiques, aquesta iniciativa té un gran futur i serà de considerable ajuda atès que no tothom té un exemplar de la guia del comprador ecològic i les lleis del mercat són inexorables. Al consumidor se li ha de posar fàcil, que la CEE incorpori les directrius que convinguin però que s'homologuin, com a primer pas, aquestes etiquetes, ja que talment la moda *laigh* o lleugera, l'ecologia pot esdevenir una moda si aquest amor a la natura que cada cop més es genera a l'escola arriba a les famílies consumidores i el comportament individualitzat de triar productes es generalitza fins a esdevenir tendència massiva o pauta de comportament global. Aquest seria a la llarga l'objectiu de l'etiqueta verda.

JOSEP M. FIGUERES